

nebezpečí. Leč pravoplatnost tohoto svého výroku žal. min. při komis. jednání z 3. dubna 1925 opět odvolalo, prohlásivši, že jest ochotno uvažovati znovu o povolení požadované těžby. Zároveň však prohlásilo zde min., že jedinou závadou, bránivší v roce 1922 povolení požadované těžby, bylo hrozící nebezpečí mniškové, a dále, že se nyní poměry valně zlepšily a mniškové nebezpečí minulo. Tímto platným aktem rozhodlo tedy již žal. min., že požadovanou mimořádnou těžbu jako C těžbu povolí, a učinilo formelní vydání rozhodnutí svého závislým jedině na tom, že František J. novou žádost k min. zeměd. podá. Kdyžte pak podmínka tato byla splněna, bylo žal. min. povinno, závazek platně na sebe vzatý splniti a vydati rozhodnutí povolující.

Jestliže tak neučinilo — vycházejíc zřejmě z mylného právního názoru, že k vydání rozhodnutí takového vázáno není — stíženo jest rozhodnutí jeho nezákonností.

Č. 6309.

Mimořádná opatření: Zaměstnavatelské příspěvky k zlevnění mlýnských výrobků podle opatření Stál. výboru č. 494/20 podléhají promlčení podle předpisů zák. o nemoc. pojištění.

(Nález ze dne 14. února 1927 č. 2791.)

V ě c: Firma v B. proti ministerstvu pro zásobování lidu stran zaměstnavatelských příspěvků na mlýnské výrobky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním ze 17. června 1921 domáhala se st-lka, aby jí bylo vráceno 15031 Kč, které zaplatila jako zaměstnavatelské příspěvky k úhradě cen mouky v době od 1. září 1920 do 30. dubna 1921 za dny, ve kterých se v závodě nepracovalo.

Osp v P. dne 4. července 1921 sdělila okr. nemoc. pokladně v P., že se zřetelem k výn. min. pro zásob. ze 17. června 1921 o předpisování a vybírání příspěvků zaměstnavatelských k zlevnění mlýnských výrobků v podnicích omezivších následkem výrobní stagnace dobu pracovní, není námitek, aby částka 15031 Kč odepsána byla. Okr. nemoc. pokladna pak dle výměru z 9. července 1921 peníz ten odepsala a firmu o tom uvědomila.

Bývalý stát. obilní ústav při revisi okr. nemoc. pokladny v P. odpis částky 15.031 Kč pozastavil, uložil pokladně, aby odepsaný peníz na příspěvcích znovu předepsala, a požádal žal. úřad, aby na základě dozorčího práva zrušil cit. výměr osp-é v P. ze 4. července 1921. Dle zprávy stát. obiln. ústavu z 21. ledna 1924, kterou podal žal. úřadu, předepsala okr. nemoc. pokladna znovu odepsané příspěvky, avšak jejich zaplacení nevymáhala.

Nař. rozhodnutím zrušilo min. zásob. na základě dozorčího práva cit. výměr osp-é pro nezákonnost, protože dovolaný výnos min. ze 17. června 1921 nevztahuje se na dobu před jeho vydáním. Osp-é bylo současně nařízeno, aby nař. rozhodnutí st-lce a okr. nemoc. pokladně intimovalo, poslednější s nařízením, aby částku 15.031 Kč vybrala, po případě soudní exekucí vymohla.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Stížnost přiznává, že žal. úřad byl v zásadě oprávněn nesprávné vyměření příspěvku dodatečně opravit, resp. vysloviti povinnost k placení příspěvku, když strana byla omylem zproštěna této povinnosti, vytýká však, že žal. úřad nemohl v daném případě výrok o zproštění od příspěvků odvolati a naříditi, aby byl příspěvek od st-lky vymáhán, ježto právo vyměřovacího úřadu bylo v době, kdy nař. rozhodnutí bylo vydáno, již promlčeno. Námitku promlčení opírá o ustanovení zák. z 18. března 1878 č. 31 ř. z. o promlčení přímých daní, daně potravní, kolků a poplatků, tvrdíc, že jde vlastně o daň potravní.

Nss nemohl v tom stížnosti dáti za pravdu, neboť zmíněný příspěvek není vůbec daní, tím méně daní potravní, není ani poplatkem, nýbrž veř. dávkou sui generis, která jest upravena výhradně opatřením Stál. výboru N. S. z 25. srpna 1920 č. 494 Sb. Podle odst. 5. Šu 4 tohoto opatření, jehož se stížnost také dovolává, platí, pokud toto opatření nic jiného neustanovuje, o příspěvcích zaměstnavatelů k úhradě cen mlýnských výrobků ustanovení zák. o nemoc. pojištění. Podle § 3 zák. z 8. února 1909 č. 29 ř. z. promlčí se právo, aby byly určeny pojišťovací příspěvky, které podle zák. nebo statut. předpisu mají býti zapraveny úrazově pojišťovně, okr. nemoc. pokladně neb společenské nemoc. pokladně, zpravidla ve 3 letech po uplynutí příslušného příspěvkového období. Tohoto ustanovení sluší použití tedy také na zaměstnavatelské příspěvky. Mohl proto v daném případě tento příspěvek býti požadován jen pokud neuplynula právě uvedená 3letá lhůta od konce období, za něž byl vyměřen (t. j. od 30. dubna 1921).

Žal. úřad se otázkou, zdali v daném případě nenastalo promlčení, výslovně nezabýval, avšak když nař. rozhodnutím ze 4. května 1925 vyslovil, že onen příspěvek má býti od st-lky požadován, nemůže býti pochybnosti, že vycházel z předpokladu, že příspěvek v době, kdy své rozhodnutí vydal, nebyl ještě promlčen. Tomu nasvědčuje i odv. spis podaný žal. úřadem, který uvádí, že promlčení nemohlo nastati, poněvadž původní předpis příspěvku se stal již v roce 1921, tedy na počátku lhůty promlčecí, a dovozuje, že pozdějším zprošťovacím výrokem nebylo nic měněno na tomto původním předpisu, poněvadž toto sprostění nemohlo následkem nedostatku právního podkladu pro stranu založení žádné právo.

Nss tento názor nesdílí. Neboť bylo-li úřadem vysloveno, že se příspěvek v částce 15.031 Kč odpisuje, byl tím odstraněn onen dřívější výrok úřadu, kterým byla st-lka uznána povinnou příspěvek zaplatiti. Na tom nemění nic okolnost, že onen sprostřovací výrok snad nebyl ve shodě s platnými předpisy upravujícími vyměřování zaměstnavatelských příspěvků, neboť tím, že snad odporoval platným normám, nestal se právně bezúčinným.

Byla-li však st-lka úředním výrokem sprostřena s právním účinkem povinnosti platiti zaměstnavatelský příspěvek, mohla povinnost k jeho placení býti založena jen novým právně účinným výrokem povinnosti tu stanovícím. Výrok takový vydati byl však úřad oprávněn jen ve lhůtě v § 3 zák. č. 29 z r. 1909 stanovené.

Jest tedy nař. rozhodnutí založeno na mylném právním názoru a bylo je proto zrušiti podle § 7 zák. o ss.